(గత సంచిక తరువాయి)

2

రామారావు స్కూలు నుండి రాగానే జయ అంది "రేయ్! నాయనా! తాతయ్య గుడికి వెళతానని ఉదయమనగా వెళ్ళారు. ఇంతవరకు రాలేదు. బోజనం కూడా చెయ్యలేదు. నే వెళ్ళి చూద్దామంటే గ్యాస్ (సిలిండర్) ఐపోయింది. బుక్ చేశాను. ఈ రోజు వస్తామన్నారు. నువ్వెళ్ళి కాస్త చూసి వస్తావా?" అని.

"ఆఁ వెళ్ళొస్తానమ్మా" అంటూ బట్టలు మార్చుకుని బైలుదేరాడు. గుడికి వెళితే అక్కడ చాలామంది భక్తులు హడావుడి పడుతూ అటు ఇటు తిరుగుతున్నారు. ఆడవాళ్ళు పూలని మాలలుగా కడుతున్నారు. మగాళ్ళు తోరణాలు కడుతున్నారు. రంగు కాగితాలు అంటించే వారు కొందరు. ఎలక్ట్రిక్ వర్క్ చేసేవారు కొందరు. ఏమీ చేయకుండా హడావుడి చేసేవారు కొందరు.

కొంతమంది చాపమీద కూర్చుని చెక్క పలకల మీద ఏదో వ్రాస్తున్నారు. అక్కడ రామారావుకి తన తాతయ్యకనిపించాడు. "తాతయ్యా!" అన్నాడు.

ఆయన చేతిలో పనాపి "ఏం నాన్నా ఇలా వచ్చావ్?" అనడిగాడు.

"ఉదయమనగా వచ్చావుట. ఏమీ తినలేదుట. అమ్మ పిల్చుకురమ్మంది"

"నేను శేఖరంగారి అబ్బాయితో కబురు పంపాను. నే వచ్చేసరికి సాయంత్రమవుతుందని ఎదురు చూడద్దని, భోజనం కూడా ఇక్కడే చేస్తాననీను"

"అమ్మకి వాళ్ళు చెప్పినట్టులేరు హడావుడి పడుతోంది..మరిప్పుడు రావా తాతయ్యా?"

"చేస్తున్నపని మధ్యలో వదిలి రావడం ఎందుకు? అదిగో ఇంకా ఆరుపలకలున్నాయి. అవికూడా పూర్తిచేసి ఓ గంటలో వస్తానని అమ్మకు చెప్పు. వెళ్ళు."

"ఇవి వ్రాయటమేనా? ఇంకా ఏమైనా పనుందా?"

"ఇంకే పనీలేదు. ఇదే"

"పోనీ! నేనూ కొన్ని వ్రాసేదా? త్వరగా ఇంటికి వెళ్ళచ్చు"

"ఆఁ వస్తే నిక్షేపమల్లే వ్రాయచ్చు. అదిగో అదొకటి తీసుకుని ప్రయత్నిస్తూ కూర్చో. ఈలోగా నేను మిగిలినవి పూర్తిచేస్తాను" అని తాతగారు ఓ పలకమీద వ్రాసేసరికి రామారావు నాలుగు పూర్తిచేసి ఐదో పలక తీసుకున్నాడు.

సూక్తులు వ్రాయడమే కాక ఒక్కోఒక్కో పలకమీద ఒక్కో రకం డిజైన్ వేశాడు. విస్తుబోతున్న తాతయ్యని చూసి చిర్నవ్వుతో అదికూడా పూర్తి చేసి "ఇంక పద తాతయ్యా!" అన్నాడు.

ఇంటికి వచ్చాక కోడలితో "అమ్మా! రేపటినుండి వారం రోజుల పాటు స్వామి జ్ఞానానందుల వారి ఉపన్యాసాలు ఉన్నాయి. అందుకే గుడికి రంగులు. హంగులూ సమకూరాయి. ఇందుకోసం జనం వేలాదిగా వస్తారని అనుకుంటున్నారు. ఎవరికి తోచిన ఆర్థిక, శ్రమసాయం వాళ్ళు చేస్తున్నారు. నేనూ ఓ ఐదువందలిచ్చాను. ఇంకా ఇలా పలకలమీద ధర్మసూక్తులు వ్రాసిచ్చి వచ్చాను" అన్నాడు.

"మంచిపని చేశారు. ఆ శేఖరం గారి అబ్బాయి చెప్పి ఉంటే నే కబురంపి ఉండను" అంది జానకి. అప్పుడే టిఫిన్ చేసి బైటికొచ్చాడు రామారావు. "తాతయ్యా! ఇలాంటి ఉపన్యాసాలకి జనం వేల సంఖ్యలో వస్తారు. ఎందుకు?" అన్నాడు.

"ఏముంది? మనకు తెలీని వేదాంత, భగవద్విషయాలు, కొత్తవి చెపుతారని"

"కాదు. ఆ మాటకొస్తే అక్కడికొచ్చే భక్తులలో కొందరు ఆ స్వామీజీ కన్నా మేధావులు, వక్తలు, వేదాంతులు ఉంటారు. ఐనా వస్తారు. ఎందుకో చెప్పుకో చూద్దాం"

"తెలీదు"

"విను. భక్తికి చాలా మార్గాలున్నాయి. అవి నవవిధ భక్తి మార్గాలు అంటారని నువ్వు నాతో చాలాసార్లు చెప్పావ్. శ్రవణం, దాస్యం, అర్చనం. ఇలా ఐతే ఈ నవవిధ మార్గాల్లో దేన్ని అనుసరించే భక్తుడైనా ఓ పద్ధతిని తప్పనిసరిగా అనుసరిస్తాడు. అదేంటో తెలుసా?"

"తెలియదు."

"అదే చాటుకోవడం. తనూ భక్తుడినని చాటుకోవడం ద్వారా. తాను దేవుణ్ణి కొలిచే విధానం ద్వారా పొందే ఆనందానికి రెట్టింపు ఆనందం పొందుతాడు. అందుకే ఇలాంటి ఉపన్యాసాలకు వెళ్ళి, తామూ భక్తులమని లోకానికి చాటుకోవాలనే కోరిక అంతర్లీనంగా ఉండి అది తీర్చుకోవడానికి అష్టకష్టాలూ పడుతూ ఐనా సరే ఇలాంటి ఉపన్యాసాలకి వెళుతుంటారు"

"ఛీ వితండవాది వెధవాని. వితండవాది వెధవ. అన్నీ వక్రంగా ఆలోచించడమే. నువ్వు చెప్పింది తప్పు. అలాంటి ఉద్దేశ్యంతో ఎవరూ వెళ్ళరు." జయ విసుక్కుంది.

"అలాగా? నాకో చిన్న ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పమ్మా!"

"అడుగు"

"మనవీధి చివరున్న దేవాలయం. అదే వేణుగోపాలస్వామి ఆలయం మూడువందల ఏళ్ళనాటిది. మంచి మహిమగల దేవుడని కూడా పేరు మన కాలనీకి. ఆ మాటకొస్తే మన ఈ ప్రాంతానికి దూరంగా, క్రొత్తగా కట్టిన కృష్ణమందిరం ఏ రకంగానూ ఈ గుడికి

సాటి రాదు. చివరకు ప్రశాంతంగా కూడా ఉండదు. అక్కడికి భక్తులు వందల సంఖ్యలో వెళతారు. ఈ ఆలయ పూజారి ఈగలు తోలుకుంటాడనుకో. అదికాదు మన చర్చ. నువ్వు కూడా గంటల తరబడి క్యూలో నిల్చుని ఆ గుడికే వెళతావెందుకు?"

"ఏముందీ? పదిమంది వెళ్ళే చోటికే మనమూ వెళ్ళాలి"

"ఎందుకు? ఇది గుడికాదా? ఇక్కడ దేవుడులేడా? మహిమలేదా? పోనీ దూరమా?"

"కావచ్చు, కానీ కొత్త ఒక వింతకదా?"

"రైటే. నేనొప్పుకుంటాను. కానీ గుడికట్టిన నాలుగేళ్ళకి కూడా నీకింకా కొత్తగా, వింతగా ఉందనడం ఏం సబబు చెప్పు. కనుక అది అసలు కారణం కాదు. నీ భక్తిని మరో పదిమంది భక్తులు గుర్తించకపోతే నువ్వు భక్తురాలివనే విషయం నీ మనస్సే ఒప్పుకోదు. ఇదే అసలు కారణం"

"చాలు బాబూ! చాలు నీతో వాదించాలంటే బ్రహ్మగారు రావల్సిందే నాకు పనుంది" జయ వెళ్ళింది. అదే రోజు రాత్రి దాదాపు ఎనిమిదింటికి ఎవరో తలుపు కొట్టారు. తలుపు తీసిన పెద్దాయన "రండి" అంటూ ఆహ్వానించాడు. వాళ్ళు ఆలయ నిర్వాహకులు.

"ఇందాక మీరు వ్రాసిన సూక్తులలో నాలుగైదు మీ మనవడు వ్రాశాట్టగదా?"

"అవునండీ ఏమైనా తప్పులు వ్రాశాడా?"

"కాదు. మీవాడు వ్రాసిన సూక్తులు, వేసిన డిజైన్‌లు బాగున్నాయి. ముఖ్యమైన చోట ఉంచవల్సిన నాలుగు పలకలు మిగిలిపోయాయి. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఈ నాలుగు కూడా మీవాడి చేత రాయించాలని వచ్చాం."

"ఎంతమాట? తప్పకుండాను. వాడిప్పుడు నిద్రపోతున్నాడు. పలకలు నాకిచ్చి వెళ్ళండి రేపటికి వ్రాయించి తెస్తాను"

"సరే అలాగే కానీండి" అంటూ పెద్ద పెద్ద చెక్కపలకలు అక్కడుంచి వెళ్ళారు. బ్రష్‌లూ, పెయింట్ డబ్బాలు మూలగా పెట్టారు.

"జయా! వాళ్ళ మాటని కాదనలేక తీసుకున్నానమ్మా. కానీ ఇదివాడు వ్రాస్తాడని నమ్మకం నాకు లేదు. అందుకే వాడు నిద్రపోతున్నాడని అబద్ధం చెప్పాను."

"ఔను మామయ్యా! వాడో కొరకరానికొయ్య. కదిలిస్తే కంపు. నాకూ అనుమానమే"

"సరే! తప్పేదేముంది? నేనే వ్రాస్తాను."

"ఏంటి మీ సమస్య?" రామారావు వచ్చాడు.

"ఏముందీ? మాకున్న సమస్య, పరిష్కారం రెండూ నీవే" అంది జయ.

"విషయం చెప్పమ్మా"

"ఏంలేదు. ఇందాక గుడిలో చెక్కపలకల మీద ఏదో వ్రాశావుట కదా? అలాంటిది మరో నాలుగు వ్రాసి పెట్టమని నిర్వాహకులు కోరుతున్నారు"

"సారీ! నాకిలాంటి సూక్తులంటే కచ్చగా ఉంటుంది"

"మరిందాక వ్రాశావు గదరా?" పెద్దాయన అడిగాడు.

"తాతయ్యా! నీ భోజనం చాలా నెమ్మది. అందుకే విందుభోజనాలకి వెళ్ళవు. వెళ్ళినా ఇంట్లో టిఫిన్ చేసి వెళతావు. అలాంటిది ఇంటి దగ్గర ఏమీ తిన్లేదు. అక్కడ భోజనానికి కూర్చున్నావ్ అంటే పట్టెడు మెతుకులైనా తినుండవు. త్వరగా అవి వ్రాస్తే ఇంటికొచ్చి కాస్త టిఫినైనా చేస్తావని వ్రాశాగాని, సూక్తులంటే ఇష్టపడి వ్రాయలేదు"

"సూక్తులకి ఏమొచ్చింది బాగానే ఉంటాయిగా. సత్యము పలుకుము. బాగుంది కదా ఇది"

"అమ్మో! ప్రపంచంలో పెద్ద హాస్యమే ఈ సూక్తి."

"ఏమి?"

"ఏమంటే ప్రపంచంలోని మానవులు ఈ సూక్తి ఆధారంగా సత్యం పలకడం మొదలెడితే ఈసరికి ప్రపంచ జనాభా పదో వంతు మాత్రమే మిగిలేది. కొంపలు తీసే సత్యన్ని పలుకమని ఎవరూ చెప్పరు."

"జీవహింస చేయరాదు - దీనికేమయింది?"

"ఇదో బహిరంగ హాస్యం. కోళ్ళు, గొఱ్ఱెలు, మేకలు వండుకు తింటూ పలురకాల మందుల్లో జీవజాలాన్ని వాడుకుంటూ - ఈ సూక్తిని పట్టి వ్రేలాట్టం దేనికి?"

"ఆచరణ లోపం ఉందని మంచినంతా వదిలేయడమేనా?"

"ఆచరించలేని విషయాల్ని వల్లించడం దేనికి? ఆత్మఘోష, శరీర శోష"

"ఐతే సూక్తులన్నీ వృధా అంటావా?"

"తాతయ్యా ఈ సూక్తులకి ఓ గొప్పదనం ఉంది. అవి తయారు చేసిన వారిని వదిలి, లేదా వ్రాసిన వారిని వదలి చదివిన వారిని తగులుకుంటాయి. ఐతే పఠిత కూడా మేధావియై అవి తమకి కూడా తగులుకోవని గ్రహించాడు"

"ఏమిటో అంతా గందరగోళంగా చెప్పావురా"

"వివరిస్తాను విను. ఉదాహరణకి 'సత్యము పలుకుము' అనే సూక్తి ఉందనుకో అది తయారు చేసిన మహానుభావునికి అది వర్తించదు. ఎందుకంటే సత్యము పలుకుతాను అనకుండా సత్యము పలుకుము అనికదా చెప్పాడు అందుకని తను ఆచరించే పనిలేదు. ఎదుటి వారు నిజం చెబితే చాలు. వ్రాసిన వాడిక్కూడా అంతే.

పోతే చదివిన వాడు కొన్ని రోజులు ఇబ్బంది పడ్డాడు. 'దీన్నుండి తప్పించుకోవడం ఎలాగా?' అని. వెలిగింది లైటు. అతనా వాక్యాన్ని పెద్దగా చదివాడు. అంతే అతని బాధ్యత కూడా వీడిపోయింది. అది విన్నవాడు మాత్రమే సత్యం పలకాలి. ఇలా అందరూ ఆ సూక్తిని వదిలించుకో జూశారు.

మంచిదైన ఈ సందేశం వృధాపోరాదని నిర్ణయించుకున్న కొందరు పెద్దలు సూక్తులుగా వ్రాయించి, గోడలమీదకి ఎక్కించారు. సూక్తుల పరమార్థం గోడలమీదకి ఎక్కడంతో పరిసమాప్తమైపోయింది.

నేనేమిటి? నన్ను నేను తెలుసుకోలేకపోతున్నాను. నా దిశానిర్దేశం ఎక్కడినుండి వస్తోంది? నన్ను నేను చూసుకోవాలంటే, నాలోనికి నేను తొంగి చుడాలంటే భయమేస్తోంది' వంటి ఉత్తమ పురుషలా చెక్కబడిన సూక్తులు నువ్వు ఎక్కడైనా చూశావా తాతయ్యా!"

"చాలు నాయనా! చాలు. ఇంకా మా బుర్రలు తినకు. మామయ్యా మా మనవడికి ఒంట్లో బాలేదంటూ ఆ పలకలన్నీ రేపు నిర్వాహకులకు ఇచ్చిరండి. పదండి భోజనానికి" అంది జయ.

"నాన్నా! ఖాళీ పలకలు ఇస్తే వాళ్ళు ఏమైనా అనుకోగలరు. నాకు ఆఫీసు పని కొంత ఉంది. అదయ్యాక ఎంత రాత్రయినా కూర్చుని వ్రాసేస్తాను" అన్నాడు. సూర్యం భోజనానికి లేస్తూ. ఐతే సూర్యం పని పూర్తయ్యేసరికి రాత్రి ఒంటిగంట దాటింది. తెల్లవారు ఝామునే లేచి వ్రాయచ్చని అలారం పెట్టుకు పడుకున్నాడు. అలారం విని లేచి పలకలు ముందేసుకున్న సూర్యం ఆశ్చర్యపోయాడు. పలకలపై వ్రాయడం ఆరబెట్టడం కూడా అయింది.

●●●

రామారావు పదో తరగతి పరీక్షలు వ్రాశాడు. ఉదయం సాయంత్రం క్రికెట్ ఆటకి వెళ్ళడం, మధ్యాహ్నం శివతో చదరంగం ఆడ్డం ఇవే అతని దినచర్యలు. వాళ్ళకి పెద్దగా బంధువులు లేరు. ఉన్నా వాళ్ళకి వీళ్ళతో రాకపోకలు పెద్దగా లేదు. "పోనీ తీర్థయాత్రలకై వెళదాం" అన్నాడు పెద్దాయన.

"తాతయ్యా! నన్ను తీసుకుని నువ్వు తీర్థయాత్రలకి వెళితే నీకు పుణ్యం కాదు. పాపమొస్తుంది" అన్నాడు రామారావు.

"విహార యాత్రలకి వెళ్ళగలిగిన ఆర్థిక స్తోమత మనకు లేదురా" అన్నారాయన.

"ఎక్కడికీ వద్దు తాతయ్యా! ఇంట్లోనే బాగుంది" అన్నాడు.

సుదీర్ఘమైన ఆ శలవులని ఆటల్తో గడుపుతున్నాడు. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి చదరంగం ఆటకి కూర్చున్నారు. జయ పడుకుంది. తాతగారు కూడా ఓ కునుకు తీసి లేచి వాళ్ళ ఆటని చూస్తూ కూర్చున్నారు.

"ఏమోయ్ శివా? రేపు మీ పరీక్షా ఫలితాలుంటున్నారు?"

"అవును తాతయ్యా!"

"ఎలా వ్రాశావు?"

"చాలా బాగా రాశా తాతయ్యా ఫస్ట్ క్లాస్ రావచ్చు"

నువ్వంత నమ్మకంతో చెబుతున్నావా? మాటాడు కనీసం పాసౌతానని కూడా చెప్పట్లేదు"

ఏరా? నిజమా?"

"ఏంటి నిజం? తప్పక పాసౌతావా? అనడిగాడు తాతయ్య. నే వ్రాసింది పేపర్ దిద్దే వాళ్ళకి నచ్చితే పాసౌతాను. లేదంటే ఫెయిలౌతాను అన్నాను."

"ఏం? బాగా వ్రాయలేదా?"

"నువ్వు కూడా అలా అడుగుతావేంట్రా? బాగా అనే పదానికి హద్దంటూ ఉందా? నీకొచ్చిందేదో వ్రాసొచ్చాను." విసుగ్గా అన్నాడు రామారావు.

"క్లాసులో ఫస్టొచ్చేవాడివి కదరా?"

"ఆఁ! ఏదో వచ్చేవాడిని. టీచర్ల దయవల్ల"

"ఏరా! నీ ప్రతిభ లేకుండానే నిన్ను ఫస్ట్‌క్లాసులో పాస్ చేయించారా?"

"పోనీరా గోల. ముందు ఆడు"

"పెరిగే కొద్దీ - పెద్దబావ కోతయ్యాడనీ. మావాడు రోజురోజుకీ చదువులో వెనుకపడుతున్నారు"

"వారం వెనక బడ్డం ఏంటి తాతయ్యా! బాగానే వ్రాశాడే"

"రాసుంటే చెబుతాడుగదా? ఐనా చదువులో ఇంత బండవెధవ పుడతాడని తెలిసి ఉంటే అసలు మనవడే వద్దనుకొందును?"

"ఔనా? మరామధ్య పరీక్షలో ఫెయిలౌతే, ఆత్మహత్యచేసుకుంటావని భయం"

"మరిందాక చదువులేని బండ మనవలు వద్దన్నావ్?"

"పుట్టద్దు. అన్నాను. కానీ పుట్టాక పోగొట్టుకుంటానన్నానా?"

"అంటే ఏంటి? నా చదువుకన్నా నేనే నీకు ముఖ్యమన్నమాట. ఔనా?"

"ఔను"

"మరలాంటప్పుడు నా చదువుమీద నాకే లేని బాధ నీకెందు? చదువు జ్ఞానం కోసం తాతయ్యా! కానీ చదువే విజ్ఞాన సర్వస్వమూ కాదు. నాకు వచ్చిందంతా పేపర్లో పెట్టొచ్చాను. తప్పుతానా? ఒప్పుతానా అనే ఆలోచన నాకు లేదు. "

అంతలో కాలింగ్ బెల్ మోగింది. "ఎవరో వచ్చినట్టున్నారు. వెళ్ళిచూడు" అన్నాడు పెద్దాయన.

"నే వెళ్ళను" అన్నాడు రామారావు ఏదో పావుని కదుపుతూ.

"నే వెళతా" నంటూ వెళ్ళి ఏదో ఉత్తరం తెచ్చిచ్చాడు శివ.

"ఈసారి నే వెళ్ళను" అన్నాడు శివ. రామారావు లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. "ఎవర్రా?" అడిగాడు తాతయ్య.

"మా ఫ్రెండ్ ఏదో పుస్తకం కావాలని వచ్చాడు. ఇచ్చి పంపాను"

అంటూ ఆటలో నిమగ్నమయ్యాడు. కాస్సేపుండి బెల్ మళ్ళీ మోగింది. ఈసారి పిల్లల్నిద్దరినీ ఓ మారు పరికించి తనేవెళ్ళి తలుపుతీశాడు. అదిరిపడ్డారు.

"అక్కడంతా జనాలు. చేతిలో కెమెరాలుపుస్తకాలు. పెన్నులు."

"సార్! రామారావు ఇల్లు?"

"ఇదే"

"అతను మీకేమవుతాడు?"

"మనవడు"

"నమస్తే. మేం ఛానల్ వాళ్ళం"

"మేము - పత్రికవాళ్ళం"

"మీకు ఏం కావాలి?"

"మీ మనవడి ఇంటర్వ్యూ"

"అదెందుకు?"

"మీకు తెలీదా? మీ మనవడికి పదోతరగతిలో స్టేట్ సెకండ్ ర్యాంక్ వచ్చింది"

ఆయన క్షణకాలం విస్తుబోయి "రండి రండి" అంటూ దారిచ్చాడు. అంతా బిలబిలమంటూ లోపలికి వచ్చారు. "హలో రామారావ్! మేమంతా వివిధ ఛానల్స్, ఇంకా పత్రికలా వాళ్ళం. నీకు తెలుసా? పదో తరగతిలో నీకు స్టేట్ సెకండ్ ర్యాంక్ వచ్చింది"

"ఆఁ! తెలుసు. ఇందాక ఫోన్ చేసి చెప్పారు."

తాతయ్య వంక చూసి చిలిపిగా నవ్వాడు రామారావు. కెమెరాలు ఆఫ్ చేసి "రామారావ్! మాక్కొన్ని ప్రశ్నలకి జవాబు కావాలి. కావాలంటే రాసుకుని అవి చూసి చదివినా పర్లేదు" అన్నాడు ఒకతను.

"పర్లేదు. మీ కెమెరాలు ఆన్ చేసుకోండి. మీరేం అడగాలో అడగండి"

"ఇంత గొప్ప విజయం సాధించావు. ఎలా ఉంది నీకిపుడు?"

"విజయం గర్వాన్నిస్తుంది. ఆ భయం తప్ప కొద్దిగా ఆనందంగానే ఉంది."

"కాస్త సంతోషమా? పూర్తి సంతోషం కాదన్నమాట. ఫస్ట్ క్లాస్ రాలేదనా?"

"లేదు. ఈ హంగులూ, ఆర్భాటాలూ, ఇలా కెమెరాలు, అలా పత్రికలు నేనేదో గొప్పవాడినని ఇంటర్వ్యూ, ఇవినచ్చవు. నిజానికి మీ ఈ రాకని ఓ అరగంట క్రితం ఊహించి ఉంటే. నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేసే శ్రమ మీకు తప్పించి ఉండేవాడిని" రామారావు జవాబుకి వచ్చిన వాళ్ళంతా తెల్ల ముఖాలు వేశారు.

కానీ వాళ్ళందరికీ ఉత్సాహంగా ఉంది. ఇలాంటి వ్యక్తిని వాళ్ళెప్పుడూ చూడలేదు. పదవ తరగతి పిల్లాడు పరిణతి చెందిన యువకుడిలా మాట్లాడ్డం వాళ్ళకి నచ్చింది. బోర్ ఇంటర్వ్యూలు వ్రాసి, వ్రాసి, చూపి, చూపి వాళ్ళకీ విసుగ్గానే ఉంది. వారి అనుభవంలో ఇలా మాట్లాడిన మొదటి వ్యక్తి రామారావే మరి. "ఎలా చదవడం వల్ల నీకిన్ని మార్కులొచ్చాయి?"

"ఆ పుస్తకాల్లో ఏముందో తెలుసుకుందామని చదివిన దానిలో నాకు గుర్తున్నదంతా వ్రాసొచ్చాను."

"రోజూ ఎన్నిగంటలు చదివేవాడివి?"

"రెండు?"

"రెండా?"

"ఒక్కోరోజు అదీ లేదు"

"నీ విజయానికి కారకులెవరని నీవనుకుంటున్నావు? మీ తల్లిదండ్రులా? మీ తాతగారా? స్కూల్లో టీచర్లా? ఇవేవీ కాక నీ కృషీ, పట్టుదలా? తెలివితేటలా?"

"నాపేపర్లు దిద్దిన నిజాయితీగల టీచర్లు"

"వ్వాట్?"

"యస్ దేశంలో నీతి, జిజాయితీ లేవో లేవని మొత్తుకుంటూ ఉంటారు. కానీ వాళ్ళు నిజాయితీగా మార్కులివ్వకపోయి ఉంటే ఒక సామాన్య విద్యార్థికి ఈ స్థితి వచ్చి ఉండదు"

"సరే నీ భవిష్యత్తు ప్రణాళిక ఏమిటి ఏమవ్వాలనుకుంటున్నావు"

ఈ ప్రశ్నకి రామారావు ఏం చెబుతాడోనని జయ, తాతగారు కూడా ఎదురు చూస్తున్నారు. రామారావు మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నాడు.

"చెప్పుబాబూ! ఇంజినీరా? డాక్టరా? ఐ.ఏ యస్, ఐపియస్. ఏది?"

"దీనికి సమాధానం మీకు ఏది తోస్తే ఏది మంచిదనిపిస్తే అది రాసుకోండి"

"మేం రాసుకోవడం ఏంటి? నీకు ఏదిష్టమో అది నువ్వే చెప్పాలికదా?"

"నేను చెప్పలేను"

"అంటే నీవు ఏమవ్వాలనుకుంటున్నావో ఆ విషయం మీద నీకు స్పష్టతలేదా?"

"నా గమ్యం గురించి నాకు చాలా స్పష్టత ఉంది. ఐతే గమ్యం వేరు, ఇష్టం వేరు"

"అదేంటి? ఇష్టాఇష్టాలను బట్టికదా గమ్యం నిర్ణయించుకుంటారు?"

"కావచ్చు కానీ నా విషయంలో నా ఇష్టం వేరు, గమ్యం వేరు."

"గమ్యం గురించి చెప్పు. ఇష్టం గురించి చెప్పు"

"నా గమ్యం గురించి ఎవ్వరికీ చెప్పను. ఇష్టం గురించి చెప్పగలను"

"సరే చెప్పు. నువ్వు బాగామాట్లాడుతున్నావు. వాగ్ధాటి బాగుంది. అందుకని లాయర్ అవ్వాలనుందా?"

"కాదు. గూడ్స్ రైలు డ్రైవర్ అవ్వాలనుంది"

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments